

Sygn. akt II CSK 375/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa T. B.  
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 stycznia 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 maja 2017 r. jedynie w zakresie ustawowych odsetek od kwoty 145.210 zł i zasądził od pozwanego P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powoda T. B. kwotę 145.210 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lutego 2017 r. oddalając powództwo i apelację w pozostałej części.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że powodowi przysługuje odszkodowanie w związku ze spadkiem wartości jego nieruchomości i koniecznością poniesienia nakładów na rewitalizację akustyczną budynku, wobec

utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. w P. Zaakceptował stanowisko Sądu Okręgowego, że brak jest podstaw do zakwestionowania dowodu z opinii biegłego z dziedziny wyceny nieruchomości i prowadzenia na wniosek pozwanego dalej idącego postępowania dowodowego.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwanego. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona. Sporządzona przez biegłego rzeczoznawcę majątkowego opinia nie stanowi bowiem operatu szacunkowego i jako taka nie może stanowić dowodu w sprawie. W rezultacie, uwzględniając charakter zarzutów kierowanych przez skarżącego pod adresem opinii, za zasadny należało uznać wniosek o jej weryfikację przez organizację zawodową skupiającą rzeczoznawców majątkowych. Wskazał także, że Sąd Apelacyjny bezkrytycznie akceptując, w ślad za Sądem Okręgowym, opinię biegłego w całości przerzucił na biegłego obowiązek ustalenia faktów w postaci przyczyn spadku wartości nieruchomości oraz ocenę prawną w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za powstałą szkodę.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powiela zarzuty do opinii biegłego K. R. zgłaszane przez skarżącego w toku postępowania przed Sądami obu instancji, a ich nie podzielenie przez Sąd Apelacyjny nie może przekonywać o oczywistej zasadności skargi.

Sporządzenie przez biegłego w postępowaniu sądowym opinii dotyczącej wartości nieruchomości po uwzględnieniu ograniczeń wynikających z ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania jest operatem szacunkowym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 121) i co do zasady może podlegać sprawdzeniu przez organizację zawodową rzeczoznawców. Opinia ta stanowi dowód w sprawie, a więc podlega ocenie sądu, do którego należy decyzja, czy zachodzą przesłanki do złożenia wniosku o ocenę jej prawidłowości (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2017 r., II CSK 119/17, nie publ., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 682/16, nie publ. i z dnia 15 maja 2018 r., II CSK 2/18, nie publ.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że ocena środka dowodowego

w postaci opinii biegłego przysługuje wyłącznie Sądowi, a zajęte przez Sąd stanowisko o braku podstaw do poddania przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego weryfikacji organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych mieści się w granicach należących do Sądu oceny tego środka dowodowego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2017 r., II CSK 450/16, nie publ.).

Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny poczynił szczegółowe rozważania w przedmiocie oceny przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego K. R. Wyjaśnił, dlaczego nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku o skierowanie tej opinii do Komisji Arbitrażowej Polskiej Federacji Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych. Motywy rozstrzygnięcia nie pozwalają również na przyjęcie, by Sąd Apelacyjny „przerzucił” ocenę prawną w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za powstałą szkodę na biegłego.

O oczywistej zasadności skargi nie może również przekonywać błędna i bezkrytyczna, zdaniem skarżącego, ocena przez Sąd Apelacyjny dowodu z opinii biegłego, są to bowiem kwestie usuwające się spod kontroli Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). W konsekwencji argumentacja przytoczona we wniosku nie wykazuje tezy, że zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję kardynalnych błędów w zakresie prawa procesowego, których efektem jest orzeczenie oczywiście wadliwe.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 i w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).

jw

